

VENIU, ADOREM-LO

Jordi Castanyer

Des de l'inici de l'Advent fins al darrer dia del temps de Nadal la litúrgia ens posa als llavis, repetidament, aquestes paraules o unes de molt semblants: "Veni, adorem el Rei que ha de venir", "El Senyor ja és a prop: veni, adorem-lo", "Ens ha nascut el Crist: veni, adorem-lo". Ara ja no són aquells pastors dormint al ras o aquells savis d'orient, els qui es veuen empesos a anar cap a Betlem; som nosaltres mateixos, cadascú individualment i també com a grup, com a família, com a església, els qui sentim la invitació, quasi diria la urgència, a anar a adorar el Senyor. Se'ns fa una autèntica crida que, en efecte, més que una simple proposta esdevé quasi un manament: Veni! I mentre escric aquestes primeres línies va ressonant dintre meu, amb insistència, aquest imperatiu –Veni!– i m'agrada de recordar-lo i d'assaborir-lo, ara, tot recurrent quasi de cap a cap la història de salvació. I us hi convido a vosaltres, com una estona de pregària, de lectura espiritual, que fem plegats, cadascú de casa estant, en la comunió que brolla també en el silenci i en la solitud. Pensant en el Nadal que se'ns apropa o que acabem de viure, el Nadal que desitgem, el Nadal que ens és donat.

De sempre, des de la incompreensible eternitat, Déu no és aïllament sinó comunió, no és un Jo solitari sinó Trinitat d'Amor. I perquè és Amor crea, crida a l'existència (cf. Jb 34,14-15; Sav 11,25; Jn 1,3), i, més encara, vol establir llaços de comunió amb tot el que ha creat. I molt singularment amb l'home i la dona, fets a la seva imatge (cf. Gn 1,27). Per això, per més que repetidament la criatura s'oblidi del qui l'ha creat, més tossudament encara Déu, el Creador, cerca i crida la humanitat, el poble, l'obra de les seves mans: *On ets* (Gn 3,9), *El Senyor et crida com a una esposa abandonada i afligida...*: "*Qui abandonaria l'esposa de la joventut?... Et vaig amagar un moment la mirada, però ara t'estimo amb un amor etern*" (Is 54,6, 8). Sí, és el profeta Isaïes que acabo de citar, una de les figures cabdals de l'Advent perquè ho és de l'esperança messiànica, el qui més ens va recordant el *Veni* de part de Déu: *Oh, tots els assedegats, veni a l'aigua, veni els qui no teniu diners! Compreu i mengeu, veni i compreu llet i vi sense diners, sense pagar res!* (Is 55,1); *Veni a mi d'un cap a l'altre de la terra i jo us salvaré, que jo sóc Déu, i ningú més* (Is 45,22); ja des de l'inici mateix del seu llibre el profeta ens ho va repetint: *Veni, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob. Ell ens ensenyarà els seus camins, i nosaltres seguirem les seves rutes... Casa de Jacob, veni, caminem a la llum del Senyor!* (Is 2,3,5). I els salms, que tant estimem, sovint posen als nostres llavis aquest mateix imperatiu, ara tan nadalenc: *Veni a contemplar les gestes de Déu. Que n'és, d'admirable, el que fa amb els homes!* (66,5), *Veni, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la roca que ens salva* (95,1). I llegim, encara, en l'admirable elogi de la Saviesa: *Veni a mi, vosaltres que em desitgeu, i sacieu-vos dels meus fruits* (Sir 24,19). No faig sinó recordar una petita mostra de la crida que permanentment ens fa Déu a no abandonar-lo, a anar on Ell és, perquè *només en Déu reposa la meua ànima, d'ell em ve la salvació* (Sl 62,2). I en aquest punt no puc pas deixar de fer esment del fet que Jesús també ens adreça aquesta mateixa crida, a anar cap a ell o amb ell, a seguir-lo: *Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar* (Mt 11,28). Jesús aquí ens ho diu –"veni"– per a consolar-nos, però en d'altres ocasions ens ho diu per a encomanar-nos una missió, per a enviar-nos, o per a conèixer-lo a fons: *Veni amb mi i*

us faré pescadors d'homes (Mt 4,19), Rabbi, que vol dir Mestre, on us allotgeu? Veniu i ho veureu (Jn 1,39).

Però aquest “veniu” no surt només de Déu cap a la criatura sinó que surt també igualment de la criatura cap a Déu. En la mesura que podem fer-nos ben nostres el sentiment i el desig del salmista –*Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. Tot jo tinc set de vos, per vos es desviu el meu cor, com terra eixuta sense una gota d'aigua (63,2)*– podem sentir també ben endins el clam que el poble d'Israel, els profetes, el salmista mateix, adrecen a Déu: Veniu, Senyor! Podem dir amb Moisès, intercedint pel poble: *Senyor, ja que m'heu concedit el vostre favor, veniu, si us plau, a acompanyar-nos (Ex 34,9)*; i amb el salmista, tantes i tantes vegades: *per l'amor que teniu al vostre poble, recordeu-vos de nosaltres, Senyor; visiteu-nos, veniu a salvar-nos! (105,4)*; *gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya, que la vostra havia plantat... (79,15)*; ho diem cada vegada que iniciem la pregària: *Sigueu amb nosaltres, Déu nostre. Senyor, veniu a ajudar-nos*. I també és suplicada la presència guaridora (Mc 5,23), salvadora (Lc 8,24), confortant (Jn 11,34), de Jesús. La resposta de Déu, que en Jesús arriba al seu cim, és sempre amatent, diligent, condescendent: *Alegra't, crida de goig, ciutat de Sió, que vinc a viure enmig teu. T'ho dic jo, el Senyor (Za 2,14). Vinc a curar-lo (Mt 8,7).*

Us convido, per cloure aquesta meditació, a rellegir i aprofundir les antífones al Càntic de Maria dels darrers dies abans de Nadal (del 17 al 23), les famoses “antífones de la O”, que bé es mereixen per elles soles un bon article a part o dedicar-hi tot un recés: *Oh Saviesa de l'Altíssim..., Oh Senyor, cap de la casa d'Israel..., Oh clau de David..., Oh Rei i Desitjat de les nacions... Veniu a redimir-nos... veniu, il·lumineu els qui viuen a la fosca... veniu a salvar-nos... veniu a alliberar-nos, no trigueu més*. Totes elles amarades d'un profund contingut bíblic, que trobem també prou reflectit en el conegut himne d'Advent que comença precisament amb l'imperatiu que ha inspirat aquestes ratlles: *Veniu, veniu, oh Emmanuel...* Sí, nosaltres l'implorem, el desitgem, i gosem demanar-li celeritat, immediatesa, però cal que nosaltres hi corresponguem també sense trigança, amb promptitud: Veniu, adorem-lo! Sí, afanyem-nos a adorar-lo a l'estable de Betlem, com també a adorar-lo a la creu victoriosa; tant l'un com l'altra són el paradoxal tron de Déu. I afanyem-nos a adorar-lo en la petitesa, en la pobresa, en el sofriment de tantes persones, potser ben a prop nostre, i en tota realitat humana; arreu hi ha el segell de Déu, el segell del Déu-amb-nosaltres.

Així acaba l'Apocalipsi, el llibre que al seu torn clou tota l'Escriptura: *El qui dóna testimoni de tot això, diu: “Sí, vinc de seguida.” Amén! Veniu, Senyor Jesús! Que la gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb tothom (22,20).*